Два лица пропасти

Пише: Ружа Ћирковић
понедељак, 25 јул 2011 15:28

(Данас, 24. 07. 2011.)

КАКО СУ ОНИ ПРОПАЛИ: Ми, као разумни, тада смо радо цитирали лапидарну реченицу коју нам је, напуштајући нас једном за свагда, у лице тих деведесетих треснуо Холанђанин Ван ден Брук: „Тешко народу који има овакве руководиоце“. Данас би се мирне душе, такође са позиција разума и трезвености, иста реченица могла у лице треснути онима који су узурпирали име Европљанин: тешко и њима са оваквим руководиоцима! Само ћу још сада, и никад више, да споменем своја два интервјуа са Јоже Менцингером (2005. и 2010. године) у којима је европска репризa југословенског сценарија пројектована до невероватних детаља.

Грчка је, наиме, банкротирала, али прошлог четвртка није било никога да се са тим трезвено и разумно суочи. Напротив, Грчкој је прописана још једна доза скупих лекова који не помажу, а Немци и хеџ фондови су се острвили на Италију. А кад се ти на неког острве, не мари што иако помало ровит, никако није за пропаст - пропашће. Али да се вратимо Грчкој. Џаба што сте тамо кренули на одмор, сва су вам чула усмерена само на једно: да пронађете знакове пропасти. Чуло вида је могуће варљиво: знакова пропасти нема. У Солуну, који има неупоредиво мање становника него Београд, метро се усред јулске јаре гради све у шеснаест. На путу од Пелопонеза ка Атини пресреће вас нови мост - остао је само који метар, па да две стране буду заувек спојене. Грци тврде да се свуда с градњом тако жури у очекивању да их Европа без милости откачи. Аутопутеви су да се од милине разболиш. Еркондишни раде свуда, добро, иначе би поцркали. Фасаде су беспрекорно беле и исто тако одржаване. Ама, дођите за две-три године, па ћете видети, ово је тек почело, резигнирани су Грци. Личне драме са незапосленошћу и кредитима код којих у помоћ прискаче и пропала држава, оцртавају се. Продавнице су пуне.Грци сами тврде да је преовлађујућа плата између 650 и 700 евра (мада је просек виши), литар млека стаје 1,12 евра (дакле, око 112 динара). Само да подсетим, просечна плата у Србији је око 340 евра, али литар млека кошта више од 70 центи. Па ви сад измерите.

А КАКО МИ НИСМО: Странци стварно знају да буду тврдоглави, понекад је више него

тешко објаснити им да се двеста километара пута у Србији не прелази ни за приближно исто време као у Немачкој, Јапану или, побогуси, Грчкој. Такви нам путеви. Наравно не рачунајући деоницу од 12 километара полуаутопута чије смо отварање прославили баш прошле недеље. Никад задовољни, преко те деонице пређемо очас. Већина странаца не би разумела зашто се путеви отварају на деонице, а не на цео пут. Немци који су , после Грка, кренули да презиру Италијане, овако објашњавају италијански случај, а ја унапред лепо кажем да је свака сличност са нашим случајем само случајна: „Легенадаран је случај аутопута А3 Салерно-Ређио у Калабрији. Дуже се није градио ниједан аутопут у Европи. Први ашов забоден је 1962. године, кад је у Бону још послове водио Конрад Аденауер. Завршен је 1974. године, додуше без помоћне траке, дакле према ЕУ нормама и није аутопут. Обнова је почела 1997, а треба да буде окончана 2017...Сваки појединачни километар тог пута гради друга фирма, а готово све имају мање или више јасне везе са Ндрангетом, организованим криминалом у Калабрији.Тај аутопут важи за „најдужи корпус деликти „Италије...“ (Шигл). Наша Влада је, славећи трећи рођендан, признала да јој је највећи успех то што је остала на ногама. Владине апологете превеле су нам тај успех на сваком разумљив језик: нисмо банкротирали, наиме. Овде се такође свима разумљивим језиком мора рећи да је, према економским критеријумима, Србија током последњих двадесет година банкротирала три пута. Први пут 1988.године, последњи пут 2001. Од последњег банкрота држава није могла слободно да се задужује на светском финансијском тржишту, али су могла предузећа. Зато су нам сад предузећа банкрот, а држава као није. Као да наша држава и наша предузећа нису из исте државе. Од последњег банкрота до данас држава Србија је распродала све што је могла. (Добро, још понешто је остало.) И да је негде крајем 2008.и почетком 2009. године није придржао ММФ поново би банкротирала. И Грчка је банкротирала, само јој још не дају да падне. Ипак, још има кеца у рукаву: распродају.